

Omstarten

Jag gick där på de smutsiga gatorna. Överallt låg högar med sopor och hela himlen täcktes av en brun dimma av avgaser från fabrikerna. Då och då mötte jag människor som alla bar sina munskydd nästan pressade mot munnen för att andas in så lite avgaser som möjligt. Plötsligt kom en bil körande och efter den ett moln av avgaser som luktade starkt av bensin blandat med någonting annat. Gasen sköljde över mig och gav mig en hostattack så allvarlig att jag inte kunde få luft. Kippandes efter luft föll jag till marken. Mina lungor värkte när jag hostade en sista gång och reste mig upp.

Jag gick en bit till innan jag svängde in på gränden mot mitt hus. Där var det fyllt med gamla kartonger och gammalt skräp från de som levde i lägenheterna ovanför. När jag gick förbi en av kartonghögarna såg jag en gestalt där bakom. Jag stannade upp och där bakom låg en liten mager katt. Levde den? Nej. eller jo kanske? Jag tog ett par steg närmare katten men den rörde inte en min. Ännu ett steg och inga rörelser. Just som jag stannade upp ställde katten sig hastigt upp. Den stod vingligt på sina små pinniga ben och det såg nästan ut som om den skulle ramla omkull igen. Jag tog ett steg tillbaka i chock över att katten ens levde. Den studerade mina rörelser med trötta ögon. Från ingenstans gav katten ifrån sig ett grumligt ljud, och sedan ett till och ett till innan den plötsligt böjde huvudet fram och kräktes på trottoaren framför sig. Jag blundade och gjorde mitt allra bästa för att få bort viljan att själv kräkas och den fruktansvärda smaken av spya i min mun. När jag så småningom vågade öppna mina ögon igen var katten snubblande på väg bort mot en soptunna längre bort och framför mig låg en gegga. En brun och grönaktig gegga av plastsugrör, godispapper och plastkorkar. Hur kunde det där ha funnits inuti kattens mage? Fast egentligen var det inte så konstigt, överallt på gatorna låg alla möjliga sorters skräp, petflaskor, läskburkar, gammal elektronik och mat- och godisförpackningar.

Jag kunde känna hur synen av geggan var på väg att få mig att vilja spy igen så istället för att stå kvar och titta fortsatte jag gå genom gränden hemåt. Byggnadernas väggar var fyllda med graffiti. När man faktiskt stannade upp och tittade kunde det vara ganska fint. Eller åtminstone några av dem, de andra var mest svordomar eller kriminella gängnamn. På vårt hus fanns en stor graffitimålning på en av väggarna, en fin sådan. Det var en astronaut som landade på en planet full av grönska och liv. Där fanns regnskog, rena hav, djur och skogar. Och inga fabriker, inte en enda av de onda fabrikerna syntes där. Inga moln av avgaser täckte skogarna och förgiftade djuren. Det var raka motsatsen till den riktiga världen, ett paradiset rent ut sagt. Varför kunde vi inte bo där? Bara börja om, få en ny chans där vi kunde försöka en gång till. Börja om och se till att det inte blev så här.

Ett skrik väckte mig ur mina tankar. Skriket följdes av många fler, vettskrämda skrik. Jag sprang ut på den öppna gatan för att se varifrån skriken kom. Då såg jag det, ännu en fabrik hade börjat brinna. Molnet med gifter byggde sig allt större runt fabriken och arbetarna kom springandes ut ur byggnaden i panik. Då insåg jag att jag kände igen människorna som kom springande ur röken. De var min systers kollegor. Men det måste ju betyda att fabriken som brann var samma som min syster, Ella, jobbade i. Panikslaget tittade jag mot arbetarna som kom från dimman. Där såg jag Sandra som varit på mitt födelsedagskalas och Elias som alltid hade med sig bullar, men ingenstans såg jag Ella. Jag sprang snabbt fram mot dem, men ingen visste vart Ella var, allt de gjorde var att skaka på huvudet. Betydde det att hon var kvar, kvar där inne i fabriken? Jag behövde göra något! Min blick for omkring mig för att hitta en lösning men det fanns ingen. Mina ben började röra sig, snabbt och bestämt, mot dimman av rök. Jag kunde inte tänka klart, delvis på grund av beslutsamhet och delvis på grund av gifterna som släpptes lös, men jag behövde göra vad jag än kunde för att Ella skulle klara sig undan det här levande. Där såg jag grusvägen som jag visste gick hela vägen fram till fabriken. Jag sprang även fast röken gjorde mig svag. Utan Ella skulle jag vara helt själv och tvingas leva själv på gatorna precis som den magra katten. Utan henne hade jag ingen aning om hur jag skulle överleva.

- Nej, jag får inte tänka på det här nu, sa jag för mig själv och kämpade bort oron.

Jag hade tagit mig in i röken som nu var så tjock att jag inte kunde se min hand framför mig. Masken hjälpte inte särskilt mycket och jag kunde känna en stark brännande känsla i mina lungor. Jag sprang och gruset sprutade under mina fötter. Det dånande ljudet av ett högt brandlarm som omringade mig blev bara högre och högre ju mer jag sprang, det måste betyda att jag kom närmare. Jag kunde känna hur hoppet blev lite starkare i mitt bröst och mina ben fick lite extra kraft. Men det varade inte länge. Jag hade kommit fram till staketet som omringade fabriken som jag kunde se stod i lågor där inne.

- Nej, nej, nej... det kan inte vara sant, mumlade jag för mig själv samtidigt som jag började banka med både armar och ben på den stora metallgrinden.

Jag var så nära men ändå så långt bort. Om jag bara tog mig in skulle jag säkert hitta Ella där inne och vi skulle klara oss. Min syn blev grumlig och tårarna började rinna nerför min kinder. Gasen trängde sig in i mina ögon, min mun och min näsa. Jag klarade det inte, det blev för mycket. Jag gled ner på marken helt svimfärdig. Då blev allt svart.

Jag satte mig upp med hjärtat bankade hårt i bröstkorgen. Min blick for omkring runt mig. Men jag var inte omringad av rök i ett fabriksområde. Jag var i min säng, min bekväma och rena säng. Med ett skutt reste jag mig upp och drog upp draperierna. Utanför fönstret var skog, oändligt med sådan. Där fanns inte en enda fabrik eller en hög med skräp så långt ögat kunde nå. Istället kunde man skymta djur som mätta och lyckliga levde sitt liv där mellan träden. Jag drog en lättad suck och gick ut ur rummet. Resten av huset var tyst. Kanske Ella var där ute? Jag satte snabbt på mig mina tofflor och öppnade dörren. En frisk vind tog tag i mitt hår när jag gick ut ur huset och jag huttrade till lite lätt. Där ute stod hon. Jag sprang fram och kramade henne, aldrig hade jag varit så glad att se henne förut. Hon gav ifrån sig ett överraskat ljud men kramade mig tillbaka.

- Godmorgon, hur är det med dig? sa hon och släppte taget om mig.
- Jag drömde att vi var kvar. Sa jag utan att bry mig om vad hon sagt och hon tittade frågande ner på mig.
- Kvar var då?
- Där nere, på jorden. Jag drömde att vi inte fick följa med raketerna utan att vi var kvar där bland alla fabriker och allt skräp. Det var hemskt.

Hon lyssnade och såg lite lätt bekymrad ut när hon sa:

- Det är hemskt, att inte alla fick turen att följa med hit år 2050.

Jag nickade, ärligt talat hade jag lite dåligt samvete för allt det. Att vi fick följa med hit och få en nystart medan flera miljarder var kvar där nere fast i ett helvete av gifter och skräp. Även fast min dröm bara var en dröm för mig var det en verklighet för de som bodde där och de kunde inte bara vakna och det var över, de hade ingen utväg. Tänk bara hur många där nere som skulle döda för att få kunna göra det.

- Men nu tycker jag inte att vi tänker mer på det, det finns inget vi kan göra mer än att vara glada att vi hade den turen vi hade. Nu tycker jag att vi går in och äter frukost. Sa Ella och avbröt mina tankar.

Jag nickade och vi började gå tillbaka in i huset.